

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Vojtěcha Šimíčka ve věci žalobkyně: **T. L. B.**, zastoupená advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem, Na Pankráci 1618/30, Praha 4, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 2. 2026, čj. CPR-41637-4/ČJ-2025-930310-V236, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2026, čj. 16 A 5/2026-19,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2026, čj. 16 A 5/2026-19, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Policie ČR (PČR), Krajského ředitelství hl. m. Prahy, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (ZPC), a stanovena doba, po kterou nemůže vstoupit na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (EU a smluvní státy), v délce 12 měsíců. Žalobkyně se proti rozhodnutí odvolala, ale žalovaná odvolání zamítla a potvrdila tak rozhodnutí o správním vyhoštění.

[2] Proti rozhodnutí o odvolání se žalobkyně bránila žalobou, které městský soud částečně vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Městský soud shledal důvodnou námitku nepřiměřenosti doby zákazu vstupu na území EU a smluvních států. Zásadní okolností ve prospěch žalobkyně je, že během správního řízení dobrovolně vycestovala, což je vrcholem součinnosti cizince. Žalovaná v důsledku odmítla dobrovolné vycestování hodnotit jako „*projev prevence*“. Překročila tak zákonné meze správního uvážení, protože v rozporu s § 174a odst. 1 ZPC opomněla, resp. popřela okolnost, jež má mít vliv na určení doby zákazu vstupu na území EU a smluvních států.

Městský soud vyslovil „*nezávazný závěr*“, že je podle něj odpovídající délka zákazu pobytu v trvání šesti měsíců.

II. Kasační stížnost žalované, vyjádření žalobkyně

[3] Proti rozhodnutí městského soudu podala žalovaná (stěžovatelka) kasační stížnost, neboť nesouhlasí s výše uvedeným názorem městského soudu. Krajské ředitelství PČR zohlednilo úmysl žalobkyně vycestovat z území EU a smluvních států. Žalobkyně v průběhu odvolacího řízení skutečně vycestovala, což stěžovatelka posoudila při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí i při stanovení doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území EU a smluvních států. Správní orgány tedy nepopřely ani neodmítly zohlednit vycestování žalobkyně, ale posoudily je v její prospěch.

[4] Stěžovatelka nesouhlasí s názorem městského soudu, že vycestování žalobkyně je v této věci nutné hodnotit jako zásadní důvod pro zkrácení doby zákazu vstupu. Existuje dostatek okolností v neprospěch žalobkyně, jež odůvodňují stanovenou dobu dvanácti měsíců a jež jsou popsány v rozhodnutí správních orgánů. Stěžovatelka tedy posoudila relevantní kritéria a poukázala na rozsudky, ve kterých bylo ukládáno správní vyhoštění v délce dva roky i za podstatně kratší dobu neoprávněného pobytu. Délka správního vyhoštění je věcí správního uvážení, které správní orgány v této věci nepřekročily. Naopak zohlednily všechny zjištěné skutečnosti a stanovily dobu při spodní hranici zákonného rozmezí (jeden rok z možných pěti).

[5] Městský soud věc nesprávně posoudil a své závěry o nepřiměřenosti uložené doby správního vyhoštění nedostatečně odůvodnil. Některé jeho závěry nemají ani oporu ve spisovém materiálu. Stěžovatelka navrhl, aby NSS zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci

[7] Ve věcech, v nichž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelovy zájmy (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11-12). Přijatelná přitom může být i kasační stížnost podaná správním orgánem (rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2007, čj. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS, a ze dne 20. 7. 2020, čj. 9 Azs 131/2020-23, bod 12).

[8] Kasační stížnost je **přijatelná**. Městský soud totiž hrubě pochybil při výkladu práva – nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu – a pokud by takto nepochybil, jeho věcné rozhodnutí by bylo odlišné.

[9] Kasační stížnost je proto i **důvodná**.

[10] Před samotným posouzením zákonnosti napadeného rozsudku NSS konstatuje, že neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Městský soud vysvětlil svůj názor ohledně délky uloženého správního vyhoštění v bodech 19-23 napadeného rozsudku a stěžovatelka s ním v kasační stížnosti polemizuje, což by nebylo možné, byl-li by napadený

pokračování

rozsudek nepřezkoumatelný. Kasační námitka nedostatečného odůvodnění napadeného rozsudku tedy není důvodná.

[11] Dále NSS uvádí, že se již vícekrát vyjádřil k otázce stanovení doby, po kterou cizinci není umožněn vstup na území členských států (viz např. rozsudky NSS ze dne 7. 12. 2016, čj. 10 Azs 181/2016-41, body 25-26, ze dne 17. 3. 2021, čj. 4 Azs 366/2020-28, bod 36, ze dne 6. 2. 2026, čj. 5 Azs 225/2025-33, body 11-12).

[12] Stanovení takové doby spadá do sféry volného uvážení rozhodujícího správního orgánu, jehož soudní přezkum má své hranice. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 ZPC lze cizinci uložit zákaz vstupu na území EU a smluvních států až na pět let. Nevybočí-li správní orgán z takto stanovené meze, omezí se soudní přezkum pouze na to, zda rozhodující orgán správní uvážení nezneužil, případně zda nevybočil ze své ustálené praxe. Soud tedy přezkoumá správní uvážení v tom směru, zda je v souladu se zákonem a pravidly logického usuzování, zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem a zda správní orgán zohlednil konkrétní okolnosti věci, jež mají oporu ve spisovém materiálu. Soud také zkoumá, zda je řešení zvolené správními orgány náležitě odůvodněno. Úkolem soudu naopak není hledat „ideální dobu“, po kterou má být cizinci vstup na území EU a smluvních států znemožněn.

[13] NSS považuje za vhodné zrekapitulovat podstatný obsah správních rozhodnutí a napadeného rozsudku.

[14] V **rozhodnutí o správním vyhoštění** Krajské ředitelství PČR uvedlo, že žalobkyně pobývala na území ČR neoprávněně ode dne 2. 2. 2025, neboť dne 1. 2. 2025 nabylo právní moci rozhodnutí Odboru azylové a migrační politiky, jímž žalobkyni nebylo prodlouženo pobytové oprávnění. Zabývalo se také přiměřeností zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Zmínilo, že žalobkyně podle svých slov vycestuje dobrovolně a ve vycestování jí nebrání žádná překážka (s tím, že „*zcela jistě do budoucna počítá s návratem do své země*“). Krajské ředitelství PČR se zabývalo také kritérii § 174a ZPC a zhodnotilo, že „*přetrvávají aspekty svědčící v neprospěch žalobkyně*“. Ke stanovené době uvedlo, že žalobkyně po celou dobu spolupracovala a vypovídala, délka zákazu vstupu je však adekvátní s ohledem na aktuálnost a závažnost jejího protiprávního jednání, neboť si byla plně vědoma svého neoprávněného pobytu a porušení právních předpisů ČR.

[15] Stěžovatelka v **rozhodnutí o odvolání** uvedla, že Krajské ředitelství PČR stanovilo dobu zákazu vstupu na území v zákonem stanoveném rozpětí. Stěžovatelka stanovenou dobu přezkoumala a zohlednila přitom následující zjištěné skutečnosti. Žalobkyně přijela do ČR za účelem studia, její poslední pobyt se zakládal na povolení k dlouhodobému pobytu, dobrovolně se dostavila ke Krajskému ředitelství PČR za účelem řešení svého neoprávněného pobytu, doznala se a byla ochotna vypovídat, jednalo se o první zjištěné protiprávní jednání žalobkyně, z území EU a smluvních států následně vycestovala. Žalobkyně začala svůj neoprávněný pobyt řešit až po 10 měsících vědomého porušování pravidel. Také si nesjedнала zdravotní pojištění a nevycestovala z území ČR bez stanovení zákazu vstupu (po pravomocném ukončení řízení vedeného pod sp. zn. OAM-36335/DP-2024), aniž uvedla závažné důvody pro nevycestování. Žalobkyně si musela být vědoma nutnosti mít vízum. Stěžovatelka zhodnotila stanovenou dobu zákazu vstupu jako „*zcela adekvátní*“ a v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech. Pro srovnání poukázala na judikaturu, jež shledala přiměřenou i delší dobu správního vyhoštění,

a to za neoprávněný pobyt v kratším trvání než v této věci. Žalobkyně svým jednáním sama zavinila, že po určitou dobu nebude moci vstoupit na území EU a smluvních států. Vědomě totiž neplnila své povinnosti vyplývající z právních předpisů ČR, „a proto její vycestování z území členských států EU a smluvních států, když zde nemá žádné oprávnění k pobytu, nemůže být omluvou pro její protiprávní jednání“.

[16] Městský soud v **napadeném rozsudku** uvedl, že je obecně přiměřené, je-li za neoprávněný pobyt trvající 10 měsíců uloženo správní vyhoštění na jeden rok. Zároveň však městský soud konstatoval, že dobrovolné vycestování žalobkyně je zásadní okolností v její prospěch, k níž byly správní orgány povinny přihlédnout, což v důsledku odmítly (popřely). Také zmínil, že za odpovídající považuje správní vyhoštění trvající 6 měsíců.

[17] Podle NSS **městský soud překročil meze soudního přezkumu** a nepřipustně zasáhl do správního uvážení rozhodujících orgánů.

[18] Bez jakékoliv opory v právních předpisech či judikatuře městský soud *de facto* upřednostnil jediné kritérium, k němuž podle něj měly správní orgány přihlédnout jako k rozhodujícímu pro stanovení doby správního vyhoštění (resp. pro její významné snížení). Tím bylo dobrovolné vycestování žalobkyně v průběhu odvolacího řízení. Městský soud v důsledku popřel komplexní úvahu správních orgánů, jež se zakládala na řadě zjištěných skutečností majících oporu ve spisovém materiálu.

[19] Posouzení městského soudu vyznívá tak, že správní orgány odmítly, resp. popřely to, že žalobkyně dobrovolně vycestovala. Tak tomu ovšem není. Správní orgány logicky vysvětlily, které skutečnosti hodnotily ve prospěch i neprospěch žalobkyně. Přitom přihlédly rovněž k jejímu dobrovolnému vycestování, přesto však dospěly k závěru, že ani to nemůže napravit její protiprávní jednání způsobem, který by vedl k neuložení správního vyhoštění či k nižší než stanovené době jeho trvání. Ve správních rozhodnutích je odůvodněno, proč je podle správních orgánů adekvátní dobou zákazu vstupu jeden rok.

[20] Městský soud však místo aby přezkoumal správní úvahu stěžovatelky, provedl vlastní hodnocení jednotlivých skutečností (a jejich váhy), jež ovlivňovaly délku uloženého správního vyhoštění. Fakticky vedl správní orgány k tomu, aby stanovily takovou dobu, která se mu jeví ideální (a sice šest měsíců). Jakkoliv byla tato konkrétní doba uvedena „nezávazně“, je zřejmé, že záměrem městského soudu bylo ovlivnit uvážení správních orgánů o tom, jaká doba je v případě žalobkyně optimální.

[21] NSS zdůrazňuje, že doba byla stanovena nejen pod dolní polovinou, ale dokonce pod jednou čtvrtinou rozpětí předpokládaného v § 119 odst. 1 písm. b) ZPC. Tím spíše je třeba odmítnout vlastní hodnocení městského soudu (jehož jediným úkolem bylo posoudit, zda správní orgány nezneužily své správní uvážení či zda nevybočily ze své ustálené praxe).

[22] Z výše uvedených důvodů je zřejmé, že kasační námitka nesprávného posouzení přiměřenosti doby správního vyhoštění je důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] NSS shrnuje, že napadený rozsudek je stížen vadou nezákonnosti, a proto nemůže obstát. V novém řízení je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. V dalším řízení bude postupovat tak, aby nevybočil z mezí soudního přezkumu správního uvážení. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud.

pokračování

[24] NSS samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že již rozhodl o věci samé, stal se tento návrh bezpředmětným (srov. např. bod 26 rozsudku NSS ze dne 29. 4. 2020, čj. 1 Azs 76/2020-37). NSS poznamenává, že lhůta pro rozhodnutí o uvedeném návrhu počala běžet až po odstranění vad kasační stížnosti (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2012, čj. 6 Ads 73/2012-17).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2026

Ondřej Mrákota
předseda senátu